

El darrer sopar

Des que vaig recollir la Meritxell ja vaig intuir que aquell anava a ser un sopar memorable. Ella s'havia abillat amb molt de gust i havia escollit la roba que sap que m'agrada també a mi. Roba senzilla i gens extremada, però que li escau extraordinàriament bé, fent palès el seu estil i emmarcant la seva figura.

Un cop vàrem arribar al restaurant, la cosa no es va espatllar pas gens; ans al contrari, ens va agradar molt tant la façana sòbria de l'antiga masia, que tan bé contrastava amb l'interior minimalista, i en el qual dominaven les superfícies brunyides de l'acer inoxidable, com la càlida rebuda de la mestressa que ens acollia com a amics seus de tota la vida. La Meritxell i jo sabíem que era només el tracte d'una bona professional i que aquella calidesa era totalment impostada, però la veritat és que era molt agradable que ens afalaguessin i deixar-nos portar cap a una taula ben situada a la vora d'una llar de foc, amb vistes cap al centre del menjador i a tocar d'una finestra que donava cap al jardí, suaument il·luminat.

Vàrem escollir, com teníem ja decidit, el menú de degustació, i després d'uns aperitius deliciosos - didal de crema d'espàrrecs amb marisc i un cruixent de formatge - va començar l'espectacle.

Cada plat ens era servit per tres persones: una atenia la Meritxell, una altra a mi, i el cap de sala ens explicava breument el que ens anaven a servir. Van ser molts tasts, i no sabia quin plat destacar-ne; potser l'ou fresc amb rovellons, o la mostra d'arròs de pagès amb calamars. O la "royale" de vaquetes amb tòfona. El sopar anava acompanyat de vins de la terra, i em va sorprendre un negre excel·lent, que em va semblar que tenia una mica massa grau, però amb un reregust que evidenciava molta pau i temps en un profund celler.

La festa va continuar plat darrere plat, fins que va acabar amb les postres, una petita mostra de formatges locals, un sorbet blanc per posar-ho tot a lloc, i la degustació de xocolates.

Amb els cafès, un cafè negre per a mi i una infusió de "rooibos" per a la Meritxell, ens vàrem relaxar, ens vàrem mirar als ulls amb tendresa, i a poc a poc ens vàrem ensenyar. Havíem de tenir una conversa, però aquell sopar era un prelude que feia pensar que, qualsevol que fos la dificultat, una solució era possible i abastable.

I llavors va començar a sonar una música, dolça i suau al començament, que es va anar fent més forta fins tornar-se dominant. Gairebé semblava adreçar-se directament a nosaltres, o al menys a mi. Sí, era un missatge per a mi.

- A veure, Lluís, que t'he preguntat què prefereixes menjar per sopar: verdura, o sopa de pasta i una truita, i t'has quedat encantat. Dignes d'una vegada què vols i fes el favor de baixar dels núvols, que avui acabarem malament!

Joan Almirall

Barcelona, 11 de novembre de 2014

Instints bàsics

Fotre!, quines collonades. Ja veus! Pel que veig, aquí tot s'hi val. De bajanada en bajanada i tiro que em toca. O sigui que el tal Gregori Samsa s'aixeca un dia de dormir i s'ha convertit en cuca, així de cop, sense més explicacions. I endavant i tira milles, que algú s'ho empassarà.

D'aquesta manera qualsevol pot crear una història de conseqüències absurdes i sentits profunds estrofaris. Per què no situar al llit del president de l'Estat més poderós del món un gos acabat de transformar? O un pardal, amb jou a la testa, remolcant una carreta? O una parella d'enamorats que, després de la còpula, esdevenen, l'un, gat i, l'altre, ratolí? Quina festa post-coital! Comptat i debatut, resulta fàcil inventar tragèdies existencials a partir de transformacions insòlites. Quines ximpleries!

L'ésser humà s'ha perdut, s'ha desorientat. I el més bo de tot és que, segons la tapa de cuir, aquest disbarat forma part de "Les obres immortals de la literatura europea del segle XX". No m'imagino com deuen ser les mortals. De què dintre deuen parlar? Com poden tenir encara menys substància que aquesta? Si el tal Kafka ja és un pallús, com han de ser els altres escriptors? La cultura europea no sap cap on va, en cas que vagi cap alguna banda.

I la família, què? Resulta que es queda tan ampla. Tampoc veig que es facin gaires preguntes. S'espanten, això sí, ja només faltaria, però no passen d'aquí. La germaneta l'alimenta i els pares no volen ni veure'l. "El meu fill s'ha convertit en cuca, doncs vaig a agafar hostes per embolicar la troca encara més a casa". Bona pensada.

El que no puc negar és que tinc ganes de saber com cordons l'enllestirà tot aquest desgavell, el senyor Kafka. Segurament amb alguna altra absurditat, treta de sota la més improbable pedra amagada en qualsevol raconada. És el seu estil, sembla. Així tot és simple i està ben a l'abast de la mà.

Encara sort que no són moltes pàgines, perquè tombar-les em costa una feinada. Tinc el llom escaldat.

Ep!, què és aquesta flaire? D'on ve aquest perfum subtil? És tifa de bull terrier, la meua preferida, i de mascle jove en zel, de les de més qualitat. I jo encara no he esmorzat per culpa d'aquesta paperassa. Què faig? La detecto darrere la cleda de canyissar de ribera que ressegueix el riu. Que n'és d'aromàtica! Quins efluvis! Si hi vaig ara, adéu novel·leta, perquè ja no recordaré el camí de tornada. M'agradaria saber com acabarà aquest sainet, però en realitat què se me'n dóna, ho hauré oblidat al cap d'unes poques hores. L'instint i les necessitats biològiques sempre acaben passant per davant de qualsevol altra consideració. Que et bombin, senyor Kafka!

I xarrupant-se les potetes i les antenes amb la trompa, primer, i netejant-se els flancs de l'abdomen, tot seguit, amb friccions de closca mesurades, Biss-biss remena el parell d'ales i s'alça del volum enquadrant amb sanefes daurades a la coberta de succedani de cuir. I mentre a cop d'alada s'allunya del txec per sempre més, Gregori Samsa quedà recelós a la seva cambra, el temps immobilitzat, esperant que algun altre insecte passi pàgina per veure si se li obre la porta i es pot escapolar del destí inscrit a les fulles esbatanades del llibre brut de fang.

Josep Borràs